

Преосвећени Епископ Методије богослужио у Штитарицама код Мојковца

На празник Сабора Светог архангела Гаврила, у сриједу 26. јула 2023. године, Његово преосвештенство Епископ будимљанско-никшићки г. Методије служио је, са свештенством, Свету архијерејску литургију у Цркви Светог архангела Михаила, у селу Штитарица код Мојковца.

Пред Литургију, Владика је освештао нови фрескопис у цркви.

Обраћајући се литургијском проповједи сабраном вјерном народу, Владика је казао да у тражењу узрока и разлога данашњег сабрања и свете службе можемо доћи до оног древног праузрока, до личности Оца небеског који је узрок рађања предвјечног Сина свога и исхођења Пресветог и Преблагог Духа Светог.

„Личност Оца који је још у предвјечном плану Свете Тројице, знали да ћемо се ми овдје данас сабрати, цијели род људски како ће настати, којим путем и током ће ићи, а божанска природа је апсолутна другост и никакве додирне тачке са природом свега створеног руком Божјом. Тамо гдје престаје

творевина, и гдје запире наше познање као људи са ограниченом људском природом, одатле наставља и почиње природа људска. Зато је она за нас недокучива, несазнајна, несхватљива, непојмиљива, невидљива, али, по великој љубави својој, Бог Који није могао бити ограничен ничим, па ни својом божанском природом која ће Га одвајати од онога што је створио и природе свега створеног, а и круне тог стварања, људског рода и човјека кога хоће за свог саговорника, кога је створио по лику своме, Он је наумио, још у превјечном плану своме да Сина свог ниспошље у ову матицу живота, овога свијета, управо, преко онога кога данас прослављамо архангела Гаврила, који је ту вијест да ће Син Божји постати син човјечји и син дјеве, јавио Пресветој Богородици. Онда, у личности Христовој, остајући Бог, задржавајући своју божанску природу али узимајући у потпуности и у свему човјечанску на себе, рађа се од Духа Светог, зачет у утроби Дјеве Која је прозвана Шира од небеса“, рекао је Преосвећени Епископ Методије, додајући да је Она у својој утроби смјестила Онога Кога не могу смјестити никакви простори, ни мјеста, Несмјестивог.

„Преко Христа, Који је постао један од нас да би се творевина спасила, јер би, иначе, без односа са Богом и сједињења с Њим, била осуђена на пропаст, све божанско што је и све што је створено и тварно кроз човјека, као микрокосмоса сједињују се у Христу и Њиме се спашава. То је велика тајна спасења рода људског и творевине Божје у лику Христовом. Зато, наслутивши и осјетивши ту тајну велику, велики руски писац Достојевски је у једном тренутку рекао: Ако би ми неко, на неки начин доказао да Христос није истина, ја бих се, ипак, опредјелио за Христа, а не за неку истину, јер истина без Христа не значи ништа. Христос је истина. Али, то је на крају крајева Он и рекао за себе, да је Он истина, и живот, и пут. Достојевски није хтио да релативизује могућност да може бити Христос ван истине или истина ван Христа, него је хтио да каже гдје је извор нашег спасења, гдје се сједињује божанско и човјечанско. То је прави, истински узрок нашег састајања овдје, данас – сједињење са Богом и кроз то наше саборно спасење“.

„Онда и Онај ко је невидљив, недодирљив, недокучив и непојмљив, постала је и стигла могућност кроз Христово оваплоћење да се изображава лик Богочовјека Христа и сви ликови оних који су Њему сљедовали и који више нису живјели, као што каже апостол Павле за себе: Не живим више ја више у мени, него живи Христос у мени, добили су Христов ум, постали су толико сједињени са Христом да су постали једно с Њим. Сви ови ликови овдје, које смо освештали на овом дивном живопису који је веома успјешно урадио један

племенити, добри човјек Станоје, зограф, живописац. Он је изобразио те ликове само зато, имао могућности зато што се Христос оваплотио. Ми, кроз све ове живописане ликове, на првом мјесту славимо Бога и Њему приносимо поштовање и поклоњење, не бојама, малтеру или даскама, него самом и живом Богу, цјеливајући ликове изображене на њему и његових угодника Божјих.

То је прави разлог зашто смо се ми овдје сабрали, да би се подсјетили да никад није на људској природи, на тијелу и крви могло опстати нешто и одржати се, јер је природа људска варљива, промјењљива, склона слабостима и паду. Нису ђабе Свети оци рекли: Проклет је човјек који се узда у човјек у том смислу, на природу људску да се ослања, него та нит златна вјере се протезала, ево, вјековима и кроз ове просторе и епохе, кад су долазили тамни облаци и заклањали небо и сунце духовно и вјетрови страшни дували, као што је дувао и дува јутрос овдје, јер су људи престали да се сјећају Бога, почели да гледају у урагане и невријеме, црне облаке, почели да се боје шта ће бити с нама и с нашом вјером, али та златна нит вјере се протезала од душе до душе, само Богу знаних душа“, бесједио је Његово Преосвештенство.

Та златна нит вјере се, по ријечима Владике Методија, преносила до овог тренутка, и разгорела и освијетлила овај дивни храм, украшен, у благољепију, и уначињен, спреман за молитву, да покаже како ми треба да украсимо наше душе и животе.

„На захтјев мјештана смо написали име извјесног Михаила Вуковића, да се и он помене, да га се сјети народ, не као неког човјека који је био толико битан и снажан по својим вјештинама и умијећу, него зато што је гајио једну тајну искру небеску у своме срцу. Кад је била разорена ова црква и остала без крова, онда је он у то вријеме комунистичко, `71. године кренуо да обнавља и прикупља помоћ од мјештана, да се покрије црква, да не пропадну зидови, да кроз се не распадне. Онда су чули људи из режима, извели га на суд, а судија му је рекао: Ја те морам осудити, знам да ниси ништа направио због чега треба да се иде у тамницу. И допао је тамнице. Кад је, после одређеног времена, изашао наставио је да прикупља средства, и покрио је овај храм. Кроз такве људе је та златна нит вјере и православља пролазила кроз тамна времена, освјетљавајући пут онима који треба, желе и хоће да иду за Христом. То је разлог нашег сабрања и окупљања.

Црква и њена обнова, сама по себи као објекат, не значи ништа ако се у њој не сабирају духовни храмови, душе људске, не сабирају људи и моле у том црквеном објекту. Онда она има једини истински, пуни значај и смисао, ако се

око ње људи слажу у јединству, братској слози, сабирају и одавде крећу и овдје се враћају на свако добро дјело и по завршетку сваког дјела, овдје своје животе почињу и овдје их, овоземаљске и завршавају. Он једино смисао има онда ако се људи сабирају у јединству и слози“, поучавао је Преосвећени Епископ Методије.

За показану љубав и добротинство према својој Светој цркви, нарочито приликом обнове Храма Светог архангела Михаила у Штитарицама, архипастирским граматама одликовани су: Живко Ракочевић из Београда, те Вељко Вуковића Драгослав Вуковић, Бранислав Вуковић, Душан Вуковић.

mitropolija.com